

מסורת הש"ס

המקנא פרק ראשון סוטה

ב.

עין משפט
ג' מוצה

(א) פנהדרין פס. (ב) יבמות י"א.
(ג) כריתס פס. (ד) ויקרא כ"ג.
(ה) יבמות ג' ו"ג. (ו) לקמן (ז)
(ח) ויקרא כ"ג. (ט) ויקרא י"א.
(י) ויקרא י"א. (יא) ויקרא י"א.
(יב) ויקרא י"א. (יג) ויקרא י"א.
(יד) ויקרא י"א. (טו) ויקרא י"א.
(טז) ויקרא י"א. (יז) ויקרא י"א.
(יח) ויקרא י"א. (יט) ויקרא י"א.
(כ) ויקרא י"א. (כ"א) ויקרא י"א.
(כ"ב) ויקרא י"א. (כ"ג) ויקרא י"א.

א א מיי פ"ח מ"ח סוטה
הלכה א סמך עין ט
טושי"ט א"ר ש"ן קמח
ספ"ק ג'
ב ב מ"ח ס' הלכה טושי"ט
ס' ספ"ק ד'
ג ג מ"ח ס' הלכה טושי"ט
ס' ספ"ק ו'
ד ד מ"ח ס' הלכה ט סמך
ס' טושי"ט ס' ספ"ק ד'
ו ו' קמח ספ"ק ח'
ז ז מ"ח ס' קמח סמכות
מדינות הלכה טו'
ח ח מ"ח ס' מ"ח י"ט ס' ה'
ט ט סמך עין א' טושי"ט
י י מ"ח ס' קמח ספ"ק י'
יא יא מ"ח ס' מ"ח סוטה
הלכה ד' סמך עין ט ספ"ק
יב יב מ"ח ס' קמח ספ"ק י'
יג יג

המקנא לאספו. לישנא דקרא נקט וקנא את אשתו (בבבבב). ולקמן בגמ' (פ"ג) מפרש מאי לן קניו. (ו) ובמיתותין מפרש כיצד מקנא לה אומר לה אל חסמרי עם איש פלוני: מקנא לה ע"פ שנים. אם צא להשקותה לריך להביא שני עדים שאמר לה בפניהם אל חסמרי עמו ואם לא קינא לה בפני שנים אינה נאסרת עליו כפתיחה ואינו שניה: ומסקת ע"פ עד א' או ע"פ עולמו. ואפי' אין עדים שנאסרה אלא עד אחד או הוא עצמו אומר ראיהו שנאסרה אחר שקינא לה נאסרת כפתיחה עד ששמה. ולקמן [מ"ח] מפרש מקראי שפתיחה אוסרתה עליו מספק: ר' יהושע אומר. לריך ב' עדים אף לשפתיחה: ודברה עמו. שלל במקום סמך: עדיין (ו) מופרה לניסה. לשמש עם צעלה: ומופרה כפרומה. אם אש כהן היא: כדי טומאה. כדי הערלה: אסורה לניסה. מספק גמולתין לקמן (דף כ"ח). שלשה וטמאה אמורה וכפתיחה וקנא את אשתו והיא נטמאה בכל חטא אשר חטאה על פי שני עדים או על פי שלשה עדים וקודק: דברים י"ט טו

מוקף רש"י
המקנא לאספו. המורה נאסרה אל חסמרי עם איש פלוני (מ"ח) ומושקה עליו עד אחד. אש אחר אל נאסרה שפתיחה. ואם לא השקה נאסרה עליו וטמאה. בבבבב עמו לביית אשתו. המקנא לאספו אחר לה אל חסמרי עם איש פלוני. אסורה לבייתה. לניסה. שמה וימנה. דרגלים לנכר שהי קינא לה ונאסרה. ואם כהנת היא אסורה נאסרה כדל"ף (לקמן ט"ז). וטמאה וטמאה וטמאה כי פעמים אחד לנכר ואחד לנכר ואחד לנכר (יבמות א' י"ד) עצמו מן היין. כדלמרתין (לקמן א') מני היינא י"ט ע"פ (וי"ד ב').

תוספות שאנני
אסורה לבייתה. פירש הקונטרס מספק כדל"ף לקמן כי תחת אישה ונטמאה. אחת אסורה לבעל ואחד אסורה לביעול אם ימות בעלה או יגרשנה. ואחד אסורה לאכול בתרומה לשון הקודש. והיא דרוה מני לביית אסורה לבעול אלא אבא דהנא ליעיל ומורתה לאכול בתרומה נמי ואסורה לאכול בתרומה דלעיל לא מירי ברין בועל כמו שהיא מותרת לביית. ואם מת חולעתה ולא מתיבתה. ובבבבב י"ף פנא לן והבי נמי דרוה מני לפיכך פלוגתא דב"ש וביה דביתא כחובה ולא שוחות וביית אסורה שאינן נטולות כחובה אלא במסמא לא מירי אבא: מ"ב מביד תנא מניין סליק מאי שנא דקתינו סוטה וי"ט ד"ק סדר למשנה פי' בירוש' ד"ק בבבבב מצינא: כל הוראה סוטה בקלקולה פ"ה בניווילה ובשמה שמולין אותה (מספיק לפרק טשי"טין אותה) וקושי' חבל למעלה מדינה יור עבד מן היין שהיין סביב יין קלות אשך הורא גריס אל לשון הקודש. המקנא דיעבר אין לכתחלה לא. ותימיה דהא איבא הדיבא מקוטה דלא סריך כי הבא כגון המביא נט לאשתו כי השולחנה דהיא אפילו לכתחלה. וי"ל דלא סריך ליה אלא היבא דמביא למשני דהיי לישן דיעבר. אי נמי וי"ל דלא סריך ליה אלא היבא רש"י למיבד ביה תרוקן: וקשה לוונן בקרית' י"ט סוף שנאמר אלהים מושיב יחידים ביה. פ"ה יחידים אדם יחיד ואשה יחידה והוא מוונן יחד והוא קשה כמו מוציא אסירים ישראל בכשרות בחדש כשר לא חמל ולא צעה. וזהו אמאי נקט קרית' י"ט סוף ט"י משאר נוסף של יציאת מצרים. וי"ל דה"ל כוונתו דר' מרש"י בעלמא בבבבב ובשירותי כפי' למפרש ישירות לישראל היינו קרית' י"ט סוף שבאותו י"ט סוף שבאותו ענין טעמו הקב"ה את המצרים כיון כפי' להציל את ישראל כמו הוונן בעלה של ו' ואשתו של זה ובשכאן לו זה דבבבבב ענין ק"י מירי כדמפרש בבבבב. אינו והאמר בר' יהודה ר"ב (ארא) אמר רב: ארבעים יום פ"ה איני מן היו ויוונן לפי רשע וזכות והא מקור' (רשעין וזכותין) [יעירתי] כבדתי את זיווני ואית הכל גליי לפני הווא כידו את אסר בבבבב נדה למלאך הממונה על ההריון ונטל טיפה ומביאה לפני המקום והכל גליי לפני טיפה זו מה טיפה עליה גבור או חלש חכם או טפש עשיר או עני אצל ריקן ורשע לא קאמר ליה דל"ן וזו כתיב (ו) ענין (ו) ענין (ו) ענין. לפי מעשיו וקשה לוונן לפי שניהם זה וזו: עד כאן לא פליגי אלא בקנינו וספירה. כלומר עד כאן לא שמענו מפלוגתייהו דנעינן שני עדים אלא בקנינו לר"א ובספירה לר' יהושע: אצל בטומאה. אם יש עדים בקנינו וספירה ויש עד אחד שקילקלה כפתיחה נאמן ואינה שומה אלא וינאה בלא כחובה ואסורה לנכר וצנועל ולתומה: שנעמל. באותה ספירה: מנלן דמהימן עד אחד. בטומאה של ספירה אחר קנינו: ועד אין בה כפנייה הכסוב מדרב. וקאמר עדים שנים אין בטומאה זו אלא עד א' וקרא בטומאה קמישעתי ושכך איש אותה שכנת וזע עדים שנים אין בה אלא א' והיא לא נאסרה לנכר ומימלא שמעינן דמהימן מדמכיר והיא לא נאסרה להמיר עליה צא הכחשה לדונה כמורה ומרישא דקרא נמי שמעת דמהימן קראמך ועלנה זו מעל ושכך איש אותה ואין מעיד דכבר אלא זה. ולקמן (דף ג.) מפרש דהאי קרא בתר קנינו כתיב כפתיחה ועבר עליו רוח קנאה וגו' ודרשין ליה לקמן [שם] שכבר עבר: או אינו אלא אחד. דקאמר קרא דלפילו עד אחד אין בה. ולקמן (ע"ג) פריך אלא כתיב מיסתקא דקאמר קרא והיא לא נאסרה אלא אש פשיטא דנטמאה מדמהדר בתר אונס ורל"ן: ה"ל לא יקום עד א' וגו'. מהאי קרא שמעינן דכל עד האמור כמורה שנים הם דמפרש: אויל:

ואשה יחידה והוא מוונן יחד והוא קשה כמו מוציא אסירים ישראל בכשרות בחדש כשר לא חמל ולא צעה. וזהו אמאי נקט קרית' י"ט סוף ט"י משאר נוסף של יציאת מצרים. וי"ל דה"ל כוונתו דר' מרש"י בעלמא בבבבב ובשירותי כפי' למפרש ישירות לישראל היינו קרית' י"ט סוף שבאותו י"ט סוף שבאותו ענין טעמו הקב"ה את המצרים כיון כפי' להציל את ישראל כמו הוונן בעלה של ו' ואשתו של זה ובשכאן לו זה דבבבבב ענין ק"י מירי כדמפרש בבבבב. אינו והאמר בר' יהודה ר"ב (ארא) אמר רב: ארבעים יום פ"ה איני מן היו ויוונן לפי רשע וזכות והא מקור' (רשעין וזכותין) [יעירתי] כבדתי את זיווני ואית הכל גליי לפני הווא כידו את אסר בבבבב נדה למלאך הממונה על ההריון ונטל טיפה ומביאה לפני המקום והכל גליי לפני טיפה זו מה טיפה עליה גבור או חלש חכם או טפש עשיר או עני אצל ריקן ורשע לא קאמר ליה דל"ן וזו כתיב (ו) ענין (ו) ענין (ו) ענין. לפי מעשיו וקשה לוונן לפי שניהם זה וזו: עד כאן לא פליגי אלא בקנינו וספירה. כלומר עד כאן לא שמענו מפלוגתייהו דנעינן שני עדים אלא בקנינו לר"א ובספירה לר' יהושע: אצל בטומאה. אם יש עדים בקנינו וספירה ויש עד אחד שקילקלה כפתיחה נאמן ואינה שומה אלא וינאה בלא כחובה ואסורה לנכר וצנועל ולתומה: שנעמל. באותה ספירה: מנלן דמהימן עד אחד. בטומאה של ספירה אחר קנינו: ועד אין בה כפנייה הכסוב מדרב. וקאמר עדים שנים אין בטומאה זו אלא עד א' וקרא בטומאה קמישעתי ושכך איש אותה שכנת וזע עדים שנים אין בה אלא א' והיא לא נאסרה לנכר ומימלא שמעינן דמהימן מדמכיר והיא לא נאסרה להמיר עליה צא הכחשה לדונה כמורה ומרישא דקרא נמי שמעת דמהימן קראמך ועלנה זו מעל ושכך איש אותה ואין מעיד דכבר אלא זה. ולקמן (דף ג.) מפרש דהאי קרא בתר קנינו כתיב כפתיחה ועבר עליו רוח קנאה וגו' ודרשין ליה לקמן [שם] שכבר עבר: או אינו אלא אחד. דקאמר קרא דלפילו עד אחד אין בה. ולקמן (ע"ג) פריך אלא כתיב מיסתקא דקאמר קרא והיא לא נאסרה אלא אש פשיטא דנטמאה מדמהדר בתר אונס ורל"ן: ה"ל לא יקום עד א' וגו'. מהאי קרא שמעינן דכל עד האמור כמורה שנים הם דמפרש: אויל:

ואשה יחידה והוא מוונן יחד והוא קשה כמו מוציא אסירים ישראל בכשרות בחדש כשר לא חמל ולא צעה. וזהו אמאי נקט קרית' י"ט סוף ט"י משאר נוסף של יציאת מצרים. וי"ל דה"ל כוונתו דר' מרש"י בעלמא בבבבב ובשירותי כפי' למפרש ישירות לישראל היינו קרית' י"ט סוף שבאותו י"ט סוף שבאותו ענין טעמו הקב"ה את המצרים כיון כפי' להציל את ישראל כמו הוונן בעלה של ו' ואשתו של זה ובשכאן לו זה דבבבבב ענין ק"י מירי כדמפרש בבבבב. אינו והאמר בר' יהודה ר"ב (ארא) אמר רב: ארבעים יום פ"ה איני מן היו ויוונן לפי רשע וזכות והא מקור' (רשעין וזכותין) [יעירתי] כבדתי את זיווני ואית הכל גליי לפני הווא כידו את אסר בבבבב נדה למלאך הממונה על ההריון ונטל טיפה ומביאה לפני המקום והכל גליי לפני טיפה זו מה טיפה עליה גבור או חלש חכם או טפש עשיר או עני אצל ריקן ורשע לא קאמר ליה דל"ן וזו כתיב (ו) ענין (ו) ענין (ו) ענין. לפי מעשיו וקשה לוונן לפי שניהם זה וזו: עד כאן לא פליגי אלא בקנינו וספירה. כלומר עד כאן לא שמענו מפלוגתייהו דנעינן שני עדים אלא בקנינו לר"א ובספירה לר' יהושע: אצל בטומאה. אם יש עדים בקנינו וספירה ויש עד אחד שקילקלה כפתיחה נאמן ואינה שומה אלא וינאה בלא כחובה ואסורה לנכר וצנועל ולתומה: שנעמל. באותה ספירה: מנלן דמהימן עד אחד. בטומאה של ספירה אחר קנינו: ועד אין בה כפנייה הכסוב מדרב. וקאמר עדים שנים אין בטומאה זו אלא עד א' וקרא בטומאה קמישעתי ושכך איש אותה שכנת וזע עדים שנים אין בה אלא א' והיא לא נאסרה לנכר ומימלא שמעינן דמהימן מדמכיר והיא לא נאסרה להמיר עליה צא הכחשה לדונה כמורה ומרישא דקרא נמי שמעת דמהימן קראמך ועלנה זו מעל ושכך איש אותה ואין מעיד דכבר אלא זה. ולקמן (דף ג.) מפרש דהאי קרא בתר קנינו כתיב כפתיחה ועבר עליו רוח קנאה וגו' ודרשין ליה לקמן [שם] שכבר עבר: או אינו אלא אחד. דקאמר קרא דלפילו עד אחד אין בה. ולקמן (ע"ג) פריך אלא כתיב מיסתקא דקאמר קרא והיא לא נאסרה אלא אש פשיטא דנטמאה מדמהדר בתר אונס ורל"ן: ה"ל לא יקום עד א' וגו'. מהאי קרא שמעינן דכל עד האמור כמורה שנים הם דמפרש: אויל:

ואשה יחידה והוא מוונן יחד והוא קשה כמו מוציא אסירים ישראל בכשרות בחדש כשר לא חמל ולא צעה. וזהו אמאי נקט קרית' י"ט סוף ט"י משאר נוסף של יציאת מצרים. וי"ל דה"ל כוונתו דר' מרש"י בעלמא בבבבב ובשירותי כפי' למפרש ישירות לישראל היינו קרית' י"ט סוף שבאותו י"ט סוף שבאותו ענין טעמו הקב"ה את המצרים כיון כפי' להציל את ישראל כמו הוונן בעלה של ו' ואשתו של זה ובשכאן לו זה דבבבבב ענין ק"י מירי כדמפרש בבבבב. אינו והאמר בר' יהודה ר"ב (ארא) אמר רב: ארבעים יום פ"ה איני מן היו ויוונן לפי רשע וזכות והא מקור' (רשעין וזכותין) [יעירתי] כבדתי את זיווני ואית הכל גליי לפני הווא כידו את אסר בבבבב נדה למלאך הממונה על ההריון ונטל טיפה ומביאה לפני המקום והכל גליי לפני טיפה זו מה טיפה עליה גבור או חלש חכם או טפש עשיר או עני אצל ריקן ורשע לא קאמר ליה דל"ן וזו כתיב (ו) ענין (ו) ענין (ו) ענין. לפי מעשיו וקשה לוונן לפי שניהם זה וזו: עד כאן לא פליגי אלא בקנינו וספירה. כלומר עד כאן לא שמענו מפלוגתייהו דנעינן שני עדים אלא בקנינו לר"א ובספירה לר' יהושע: אצל בטומאה. אם יש עדים בקנינו וספירה ויש עד אחד שקילקלה כפתיחה נאמן ואינה שומה אלא וינאה בלא כחובה ואסורה לנכר וצנועל ולתומה: שנעמל. באותה ספירה: מנלן דמהימן עד אחד. בטומאה של ספירה אחר קנינו: ועד אין בה כפנייה הכסוב מדרב. וקאמר עדים שנים אין בטומאה זו אלא עד א' וקרא בטומאה קמישעתי ושכך איש אותה שכנת וזע עדים שנים אין בה אלא א' והיא לא נאסרה לנכר ומימלא שמעינן דמהימן מדמכיר והיא לא נאסרה להמיר עליה צא הכחשה לדונה כמורה ומרישא דקרא נמי שמעת דמהימן קראמך ועלנה זו מעל ושכך איש אותה ואין מעיד דכבר אלא זה. ולקמן (דף ג.) מפרש דהאי קרא בתר קנינו כתיב כפתיחה ועבר עליו רוח קנאה וגו' ודרשין ליה לקמן [שם] שכבר עבר: או אינו אלא אחד. דקאמר קרא דלפילו עד אחד אין בה. ולקמן (ע"ג) פריך אלא כתיב מיסתקא דקאמר קרא והיא לא נאסרה אלא אש פשיטא דנטמאה מדמהדר בתר אונס ורל"ן: ה"ל לא יקום עד א' וגו'. מהאי קרא שמעינן דכל עד האמור כמורה שנים הם דמפרש: אויל:

(א) נראה לדבר דר' רבי כפנייה כפתיחה נאמן ואינה שומה אלא וינאה בלא כחובה ואסורה לנכר וצנועל ולתומה: שנעמל. באותה ספירה: מנלן דמהימן עד אחד. בטומאה של ספירה אחר קנינו: ועד אין בה כפנייה הכסוב מדרב. וקאמר עדים שנים אין בטומאה זו אלא עד א' וקרא בטומאה קמישעתי ושכך איש אותה שכנת וזע עדים שנים אין בה אלא א' והיא לא נאסרה לנכר ומימלא שמעינן דמהימן מדמכיר והיא לא נאסרה להמיר עליה צא הכחשה לדונה כמורה ומרישא דקרא נמי שמעת דמהימן קראמך ועלנה זו מעל ושכך איש אותה ואין מעיד דכבר אלא זה. ולקמן (דף ג.) מפרש דהאי קרא בתר קנינו כתיב כפתיחה ועבר עליו רוח קנאה וגו' ודרשין ליה לקמן [שם] שכבר עבר: או אינו אלא אחד. דקאמר קרא דלפילו עד אחד אין בה. ולקמן (ע"ג) פריך אלא כתיב מיסתקא דקאמר קרא והיא לא נאסרה אלא אש פשיטא דנטמאה מדמהדר בתר אונס ורל"ן: ה"ל לא יקום עד א' וגו'. מהאי קרא שמעינן דכל עד האמור כמורה שנים הם דמפרש: אויל: